

Paris 4-1-1905.

Estimat Francesch: Dispensa el rebreix,
però espero que encare hi soc a temps. Llegeix
la correspondencia y si la trobes massa
personal o si't sembla que dic alguna
animalada, arreglala com t'e sembli, que jo
no m'enfadare' com en Min.

Llegeix l'adjunta nota al Mestre y després
calati foch ab el cigarro y llença als quatre vents
les cendres, perquè té tot el caracter odiós d'una
fiche de délation, de les que donen tant de joch en

aquel país. M' pensar que en ella parlo més
sincerament que en la correspondencia !!

Ja contestaré a la carta. Avuy no ting
temps. T' abraça :

Vicent M^e

Versió oficiosa reservada.

En f.f.f. Min es un tipo que'n va
Carregar molt: en son posat de criatura ignescenta em sem-
bla que li ha molta presa pera ferse una fesomia propia.
Lo primer que'n va dir al veurem el dia del concert va ser
demonar-me excusas per la resposta á aquella infeliz tra-
duccio' meua sobre Bach y Handel, resposta que no haquera
escrit si s'haques tractat d'un article original meu per motives
de companyerisme, y es va deldre de que'n Millet l'haques
mutilat, dreyentli precisament lo que tenia de més interessant.
També es va deldre de que li mutilaven totes les corres-
pondencies y de que'l Butlletí era massa poc amic de
moure Saragala. Etc. Etc. Yo li feya que si ó que no ab el cap,

segons el cas, per pur compromís. En Min pianista ho fa bé en
les coses petites, però li manca perfecció de mecanisme y sobre
tot quadratura. Però aquesta persistència seva en tocar cose-
des, es abnegació artística o senzillament impotència d'empen-
dres-les ab una obra de més volada? Ecco il problema. Però
à mi ja'm comencen à ser sospitoses aquestes sessions històri-
ques è instructives, propies d'una Academia, y veig, per exem-
ple que un Rissler no diu al públic: "Are et vey educar", y en
canvi el deixa espantat y educat ab una Fantasia cromati-
ca o ab una Sonata, opus 111! — Del gran diccionari no'n
varem parlar.

He dit!

